

кожани дрехи и наредили въ лодката всичкитѣ му орѣжия, съ които ходилъ на бой и за ловъ. Слѣдъ това изправили *дървенитѣ образи на боговетѣ си*, наклали голѣмъ огънь и почнали да го оплакватъ. Едни се молили на идолитѣ да му дадатъ хубаво жилище на онзи свѣтъ, други разказвали за юначнитѣ му дѣла, а свирачитѣ свирѣли и пѣли жални пѣсни.

Слѣдъ тия нѣща въ лодката турили два убити коня, два вола, свиня, пѣтелъ и кокошка и натрупали надъ тѣхъ дървета. Подпалили дърветата и всичко въ лодката почнало да гори. Въ това врѣме една стара жена, облѣчена въ черно, повела за рѣка млада русокоса славянка къмъ огъня. Като приближила до огъня, забила остъръ ножъ въ гърдитѣ на младата жена. Тукъси жената паднала върху огъня и почнала да гори съ другитѣ трупове. Тя се наричала Свѣтлоока и била жена на мъртвеца.

Споредъ тогавашния обичай славянката трѣбвало да се изгори още жива съ умрѣлия си мжжъ, защото съ това щѣла да покаже, че го обича. Освѣнъ това славянитѣ вѣрвали, че и на онзи свѣтъ мжжътъ има нужда да му прислужва жена въ небесната кѣща. А тѣлата на убититѣ животни щѣли да служатъ на умрѣлитѣ за храна.

Отъ тия неразумни обичаи и до днесъ сѣ запазени при сегашнитѣ наши погребения: таква сѣ разнитѣ курбани, жита, хлѣбове и др., които се раздаватъ на гробищата.

Всички гледали съ отворени очи, какъ ще изгори красивата славянка и всички я хвалѣли